

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa T. S.A. w W.
przeciwko P. sp. z o.o. w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej T. S.A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 354 § 1 k.c. przez przyjęcie, że strona powodowa nie jest uprawniona do otrzymania

wynagrodzenia pomimo wykonania swojego zobowiązania w sposób zgodny z jego treścią, wyznaczoną postanowieniami umowy łączącej ją ze stroną pozwaną, w związku z tym, iż do wygenerowania tzw. sztucznego ruchu doszło wskutek przełamania zabezpieczeń w systemie strony pozwanej, w wyniku czynu zabronionego osoby trzeciej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Skarżący zreagował następujące zagadnienia prawne: czy przedsiębiorca telekomunikacyjny, który obsłużył tzw. sztuczny ruch powstały wskutek przełamania zabezpieczeń abonenta przez osobę trzecią, pochodzący z urządzeń abonenta, jest uprawniony do otrzymania wynagrodzenia wynikającego z umowy łączącej przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z abonentem.

Sformułowane przez stronę powodową pytanie nie spełnia określonych wyżej kryteriów zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż odpowiedź na nie jest uzależniona od stanu faktycznego sprawy (który z przyczyn leżących po stronie powodowej nie jest pełny) w powiązaniu z postanowieniami umowy. Zgodnie bowiem z § 4 ust. 4 pkt 8 łączącej strony umowy abonent, czyli strona pozwana zobowiązała się do utrzymywania poufności hasła PIN oraz dołożenia najwyższej staranności w celu uniemożliwienia dostępu osobom nieuprawnionym wejścia w jego posiadanie, zaś naruszenie tego

obowiązku skutkuje poniesieniem przez abonenta pełnej odpowiedzialności za działania lub zaniechania tych osób trzecich związane z usługą. Zatem odpowiedzialność strony pozwanej jako abonenta w takiej sytuacji jest uzależniona od tego, czy naruszyła powyższy obowiązek.

Według wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), dochodzona przez stronę powodową należność powstała wskutek bezprawnego i pozostającego poza kontrolą strony pozwanej zarachowania na jej konto impulsów telefonicznych przez niezidentyfikowaną osobę trzecią wskutek popełnienia przez nią czynu zabronionego. W konsekwencji strona powodowa nie świadczyła usług na rzecz strony pozwanej, która nie miała też związku i wpływu na wygenerowanie spornych impulsów telefonicznych w wyniku czynu zabronionego przez osobę trzecią. Poza tym, na co zwraca uwagę Sąd drugiej instancji, strona powodowa odmówiła udostępnienia biegłemu sądowemu logów, które mogłyby się przyczynić do bardziej stanowczych ustaleń w zakresie sposobu i mechanizmu dokonania identyfikacji i autoryzacji spornego ruchu telekomunikacyjnego (k. 277, 326, 423-424).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 265, ze zm., w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1667).